

сімей у класі, школі, спостереження за ними з метою вивчення проблем їх навчання та виховання, вивчення досвіду роботи класних керівників з такими дітьми і т. і.); 3) для педагогів, які вже працюють у системі загальної середньої та професійно-технічної освіти проводити курси, семінари конференції, тренінги з даної тематики; 4) створювати науково-практичні лабораторії, які б накопичували матеріали з досвіду роботи з дітьми з різних типів сімей, розробляли нові напрямки, форми та методи роботи з ними, і куди б могли звертатися педагогічні працівники за допомогою в разі потреби.

Основними формами роботи з дітьми з дистантних сімей є: групи підтримки, самодопомоги та взаємодопомоги, лекторії, консультаційні пункти, тренінги, семінари, курси, громадські оплачувані роботи для дітей, організація предметного дозвілля, спілкування і відпочинку дітей і батьків, а також гуртки за інтересами, ярмарки професій, клуби спілкування, спільне відзначення свят, благодійні акції, екскурсії, походи та ін. [5, 111-113].

Основними методами роботи є інформування, консультування, переконання, навчання, приклад, представництво, перенавчання, переключення, реконструкція характеру, педагогічні ситуації, вправи тощо.

Отже, при підготовці майбутніх педагогів до роботи з дистантними сім'ями, необхідно виховувати у них гуманістичну спрямованість, формувати професійну компетентність, розвивати педагогічні здібності та педагогічну техніку: уміння використовувати різноманітні форми і методи роботи з дітьми.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Зайцева З. Г. .Неблагополучна сім'я та її вплив на формування особистості дитини //Соціальна підтримка молоді сім'ї. – К.: Академпрес, 1994. – с.68-72
2. Практическая психология образования / Под. Ред. И. В. Дубровиной: Учебник для студентов и средних специальных учебных заведений. – М.: Т. Ц. «Сфера», 1997. – 528с.
3. Програма формування педагогічної культури батьків. За редакцією Постоного В. Г. – К., 2003, - 108с.
4. Соціально-педагогічна робота з неблагополучною сім'єю. Трубавіна І. М. Навчальний посібник – К.: ДЦССМ, 2003. – 132с.
5. Якубова Ю. М., Антонова-Турченко О. Г., Святненко Г. В., Московка М. М. Проблеми сім'ї: діти і батьки. – К., 1998с.

ПІДВИЩЕННЯ ПІЗНАВАЛЬНОЇ АКТИВНОСТІ МАЙБУТНІХ ВИКЛАДАЧІВ ТРУДОВОГО НАВЧАННЯ ТА ТЕХНОЛОГІЙ ЗАСОБАМИ ІНФОРМАЦІЙНО- КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Курило Ольга Юріївна

старший лаборант кафедри професійної освіти, трудового навчання та технологій факультету фізико-математичної, комп'ютерної і технологічної освіти
Бердянський державний педагогічний університет

У наш час сучасні інформаційно-комунікаційні технології входять в усі сфери життєдіяльності людини, і в освіту зокрема. Складно уявити освітній процес у сучасній вищій школі без ужитку таких слів, як «комп'ютер», «інформаційно – комунікаційні технології», «портфоліо», «проекти» і т. п. Така лексика не лише широко ввійшла до вжитку учасників освітнього процесу, а й стала невід'ємною у плануванні, здійсненні освітнього процесу, оскільки сучасний педагог не тільки навчає на основі матеріалу підручника, а й формує навички, знання і вміння своїх студентів здобувати інформацію самостійно, а це можливо лише за допомогою впровадження інноваційних педагогічних технологій, що базуються на основі інформаційно-комунікаційних технологій. Сучасність вимагає нових підходів до освітнього процесу, нових методів, форм подання навчальної інформації.

Одним із таких підходів є використання інформаційно-комунікаційних технологій (далі – ІКТ) під час освітнього процесу. Використання ІКТ під час викладання дисциплін «Методика навчання технології», «Основи художнього проектування предметного середовища», «Теорія та методика навчання технологій в старшій школі» дозволяє інтенсифікувати процес освіти, прискорити передачу знань і досвіду, підвищити якість навчання, а також виявити креативний підхід з боку викладача. Адже педагогіка є наукою і мистецтвом одночасно, тому і підхід до вибору методів навчання має ґрунтуватися на творчості педагога.

Нині помітно зросла кількість досліджень, предметом яких стало використання інформаційно-комунікаційних технологій в освітньому процесі. Цій темі в Україні присвячені дослідження таких науковців, як А. Гуржій, Ю. Дорошенко, М. Жалдак, А. Щербаков, Н. Яковлева та багато інших науковців.

Запровадження ІКТ в освітній процес вимагає розробки та практичного використання науково-методичного забезпечення, створення й ефективного застосування інструментальних засобів і систем комп'ютерного навчання й контролю знань, системної інтеграції цих технологій в існуючі процеси навчання та організаційні структури [1].

Інформаційно-комунікаційні технології – це сукупність методів, засобів і прийомів, що використовуються для добору, опрацювання, зберігання, подання, передавання різноманітних даних і матеріалів, необхідних для підвищення ефективності навчання.

Основними принципами сучасних методів є: рух від цілого до окремого, орієнтація занять на студента, цілеспрямованість та змістовність занять, їх спрямованість на досягнення соціальної взаємодії при наявності віри у викладача в успіх своїх студентів.

Найчастіше використання ІКТ має вигляд підготовки мультимедійних презентацій, прослуховування записів, перегляд відеороликів. Комп'ютер та мультимедійний проектор доцільно використовувати під час викладання

технології для моделювання проблемних ситуацій, тренування з метою закріплення навичок своєї діяльності [2].

Можна сформулювати такі переваги навчання з використанням комп'ютера:

- створення для студента можливості самостійно вибрати рівень складності навчального матеріалу;
- використання програм надає освітньому процесу гнучкості під час пояснення нового навчального матеріалу;
- здійснення контролю індивідуального темпу навчальної діяльності, тому студент має можливість індивідуально переходити до наступної частини навчальної інформації;
- демонстрування студенту динаміки розвитку процесів та явищ, їх перетворення, що робить інформацію наочною, носієм інформації стає візуальний образ [1].

Один з недоліків існуючої системи навчання полягає у тому, що вона інколи не дає можливості забезпечити активне включення всіх студентів в освітній процес. При навчанні за допомогою комп'ютера виникають нові методи та форми навчання, такі як:

- самоосвіта, яка досягається під час використання мережі Інтернет для збирання та обробки інформації;
- форма навчання, яка характеризується тим, що студент самостійно вибирає форми роботи з матеріалом, який йому було запропоновано викладачем;
- форми самоосвіти, коли як навчальний матеріал, так і методи його опрацювання добираються викладачем.

Найбільшою перевагою таких нових форм і методів є встановлення студентом свого власного ритму навчання. Тобто, завдяки таким формам і методам ми максимізуємо особистісно-орієнтований підхід до навчання.

Отже, використання ІКТ на заняттях у вищій школі значно розширює та урізноманітнює програму вивчення дисциплін, надає доступ до різноманітних автентичних матеріалів (комп'ютерне подання матеріалу на основі літератури, статей, матеріалів інформаційних сайтів та ін.), зацікавлює студентів, розширює мотивацію студентів до навчання, надаючи їм можливість працювати у зручному для них темпі, сприяючи, таким чином, індивідуалізації навчання та ефективному оволодінню знань з даних дисциплін.

Література:

1. Гуревич Р. С., Кадемія М. Ю. Інформаційно-комунікаційні технології у навчальному процесі: посібник для педагогічних працівників і студентів педагогічних вищих навчальних закладів / Р. С. Гуревич, М. Ю. Кадемія. – Вінниця: ДОВ «Вінниця», 2002. – 116 с.
2. Яшанов С. М. Система інформативної підготовки майбутніх учителів трудового навчання: монографія / С. М. Яшанов, за наук. ред. акад. М. І. Жалдака. – К.: Вид-во НПУ імені М. П. Драгоманова, 2010. – 486 с.

МЕТОДИКА ФОРМУВАННЯ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК ЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ КУЛІНАРНОЇ СПАДЩИНИ УКРАЇНИ У МАЙБУТНІХ КУЛІНАРІВ

Л. Д. Лисак, методист навчального відділу
Бердянський державний педагогічний університет

За умов динамічного розвитку промисловості та сфери послуг під високим професіоналізмом фахівців слід розуміти не тільки їх відповідний кваліфікаційний рівень праці, технологічній дисциплінованості в процесі виробництва, відповідальність, уміння виконання трудових операцій і дій, але й сформованість професійно-особистісних якостей, що виявляються в культурі організації самостійно знаходити рішення у складних виробничих ситуаціях тощо. Гарантією соціальної захищеності випускника кулінарного профілю є його конкурентоспроможність на ринку праці, що, безумовно, ґрунтується на широкій політехнічній основі навчання.

Сучасне формування ринкових економічних відносин в Україні характеризується інтенсивним розвитком тих сфер та галузей, що визначені урядом як пріоритетні. Зважаючи на місце та роль туризму в житті суспільства, держава проголошує його одним з пріоритетних напрямів розвитку національної культури й економіки. Особливу увагу привертає незадовільний стан громадського харчування індустрії туризму, доля якого в структурі туристичного продукту коливається у межах 20-50 %. Пошук шляхів вирішення соціально-економічних проблем ефективності функціонування підприємств харчування, як у складі готельних та санаторно-курортних комплексів, так і самостійних підприємств, приведе до позитивних зрушень у розвитку не тільки громадського харчування, але й усієї туристичної інфраструктури країни.

Практика показує, що багато країн світу мають надходження в державний бюджет за рахунок туристичного бізнесу.

Україна має для розвитку цієї галузі найкращі умови: природні ресурси, сприятливий клімат, наявність необхідних джерел для розвитку курортно-санаторного лікування та відпочинку (соляні шахти, мінеральні води, лікувальні грязі та ін.).

Невід'ємною частиною туристичного бізнесу є ресторанне господарство. Тому, щоб забезпечити туристів національною їжею, необхідно формувати практичні навички збереження національної кулінарної спадщини, готувати висококваліфікованих фахівців для забезпечення всіх вимог ресторанного сервісу.

Удосконалення профтехосвіти неможливе без цілеспрямованого і систематичного виховання учнів на культурно-історичних традиціях рідного народу.

Застосування компетентнісного підходу до створення нових стандартів професійної освіти ні в якому разі не змінює традиційну систему "знання, уміння, навички" а створює передумови для більшого та гнучкого наближення результатів освіти до потреб і вимог ринку праці. Формування нових стандартів